

متن پرسش

شما به عنوان مثالی برای «مظهر» فرمودید که مثلاً خشم یا شادی مظهری است از حالت من. من، علت صورتهای ذهنی ام هستم. این علیت را نمیتوان به مظهر من نسبت داد و مثلاً بگوییم: «خشم من، علت آن صورتهای ذهنی است». آیا این حرف صحیح است که: «وقتی یک حقیقتی علت تامة پدیده ای شد، مظهر این حقیقت هم علت تامة آن پدیده است؟»

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نفس ناطقه‌ی انسانی احوالاتی در درون دارد مثل خشم و شادی که این خشم و شادی چون در ظاهر انسان ظهور کند، مظهر احوالات نفس ناطقه است. موفق باشید